

Epistola lui Pavel către Efeseni

Repovestit,
explicat,
pentru azi.

GOOD NEWS

Epistola lui Pavel către Efeseni

Repovestit, explicat, pentru azi.

Hans-Jörg Ronsdorf

Cât sunt de sus cerurile

Descrierea cărții

Epistola către Efeseni este redată cu cuvinte proprii, adică într-o formă care explică. Textul are cam de trei ori lungimea textului biblic original dintr-o traducere a Bibliei clasice și fidelă cuvintelor. Acest text nu înlocuiește și nu îmbunătățește textul biblic, ci vrea să fie un ajutor pentru a-l înțelege și a-l aplica mai bine.

Ediția întâi (în limba germană), octombrie 2019

© Hans-Jörg Ronsdorf – toate drepturile rezervate

www.hans-joerg-ronsdorf.de

Albis 6 ½

87477 Sulzberg

hj-ronsdorf@t-online.de

ISBN (ediția germană): 978-3-9820715-2-7

Către ucenicii din Efes – Introducere

Motoul pe care îl dau acestei epistole a lui Pavel, „Cât sunt de sus cerurile”, nu sunt cuvinte goale. Așa cum de pe un munte înalt privirea ajunge în toate direcțiile până la orizont, tot așa această epistolă este ca un punct de belvedere spre toate direcțiile. Oriunde te uiți, întâlnești harul și dragostea lui Dumnezeu în Hristos, Fiul Său. Este **un har fără pereche, care începe în veșnicia trecută și duce în Împărăția veșnică a lui Dumnezeu și a lui Hristos, în lumea Lui cea nouă**. Când citești epistola dintr-o suflare, te oprești iar și iar și te gândești: Un asemenea Dumnezeu nu am meritat.

Fără să desconsider alte texte, aș numi această epistolă culmea Noului Testament. Nu doar eu m-am îndrăgostit de ea. Iată cum o numesc teologii: „Coroana scrierilor lui Pavel”, „cea mai dumnezeiască compoziție”, „cea mai împăratească dintre toate epistolele”, „această epistolă este muzică pură ... Ce citim aici este adevăr care cântă, învățătură pusă pe muzică”. „Epistola către Efeseni este unul dintre cele mai importante documente scrise vreodată.”

Ca puține altele, această epistolă descrie esența, originea și orizontul, plinătatea și efectul **credinței creștine**. Ea este ancorată în Fiul lui Dumnezeu care a murit, a înviat și a fost întronat. În centru stă lucrarea de mântuire plină de har a lui Dumnezeu în noi. Din cei mulți face o unitate. El creează Biserica. Ea devine casa Lui pe pământ, unde locuiește El. Oameni pierduți devin oameni noi. A doua jumătate a epistolei are ca temă viața și traiul de zi cu zi al omului nou. În toate relațiile posibile ale vieții.

Timpul scrierii epistolei și destinatarii ei

Ar fi multe de spus aici. Dar pentru asta există destule alte cărți bune. Epistola a fost scrisă de Pavel în anul 62 d.Hr. Din închisoare. Adresată bisericilor din Asia Mică, din provincia romană Asia, a cărei capitală era Efesul. Una dintre cele mai mari trei metropole din Asia Mică, cu peste 200.000 de locuitori. Acolo era mare forfotă! Datorită poziției geografice și drumurilor comerciale, un centru economic, religios și politic. Un creuzet al multor neamuri. Și astfel și al celor mai diferite religii și culte. Fiecare locuință își avea micul ei idol de casă, căruia i se aduceau jertfe zilnic. Ghicitorii, preoții vrăjitori și tâlcuitorii de oracole erau o ramură economică respectată. Cultul împăratului își avea locul lui, de neocolit. Dar un zeu, mai precis: o zeiță, le întrecea pe toate: Artemis, zeița vânătorii și a fecioriei. Era fiica lui Zeus și sora geamănă a lui Apolo. La romani se numea Diana. Ea oferea ocrotire femeilor și fetelor, mai ales la naștere. În schimb aștepta loialitate, pe care o puteai dovedi într-unul dintre cele mai mari temple ale Antichității, în Efes. Pavel a simțit pe propria piele ce rol juca această zeiță în Efes. Pavel a trăit, ba chiar a declanșat o mare trezire în oraș și în regiune. Pentru care a avut însă și mult de suferit. Citiți capitolul 19 din Faptele apostolilor.

Xenofon din Efes a scris unul dintre puținele romane de dragoste ale Antichității care s-au păstrat: **Ephesiaka (Povestiri efesene)**. Probabil a fost scris în secolul întâi. La începutul și la sfârșitul scurtului roman primești o imagine vie a cultului Artemisei, care, de altfel, era practicat și dominat exclusiv de femei: „Tocmai atunci se sărbătorea acolo obișnuita sărbătoare a Artemisei. De la oraș până la sanctuar sunt șapte stadii (1,3 km). Toate fetele țării trebuiau să meargă acolo, în cele mai frumoase podoabe, într-o procesiune solemnă [...]. Mare era mulțimea privitorilor, localnici și străini, căci era obiceiul ca la această sărbătoare să se aleagă mirele pentru fetele tinere. Procesiunea trecea în rânduială, în frunte obiectele de cult, făclii, coșuri, tămâie; apoi cai și câini și unelte de vânătoare și de război, dar cele mai multe unelte pașnice. [...] După ce procesiunea a trecut, toată mulțimea s-a îndreptat spre templu, la jertfă.”

La sfârșitul romanului, când personajele principale se întorc după ani de zile la Efes, el scrie: „Imediat ce au coborât pe uscat, s-au dus așa cum erau, fără întârziere, la templul Artemisei, au înălțat multe rugăciuni, au adus

jertfe, au dăruit ofrande și au pus să i se ridice zeiței și o tăbliță cu o inscripție.”

Artemis era practic zeița ocrotitoare a Efesului, care marca toate straturile societății. Cu această imagine de ansamblu a orașului, epistola devine mai transparentă pentru noi. Oamenii se temeau de influența unor forțe și puteri divine nevăzute. Dar Pavel Îl vestește pe Hristos, care este înălțat deasupra tuturor acestor puteri și le-a biruit.

Actualitate în secolul XXI?

Adevărurile pe care Dumnezeu i le-a descoperit lui Pavel și pe care Pavel le-a scris inspirat de Duhul lui Dumnezeu sunt atemporale. Ele rămân în picioare pentru totdeauna. Este vorba despre Dumnezeu și despre Hristosul Lui. Totul se învâрте în jurul Lui, care nu are nici început, nici sfârșit.

Idolatria zilelor noastre funcționează fără chipuri cioplite, oracole și jertfe sângeroase. Totuși slujirea idolilor și a jertfelor a rămas. Puțin altfel, dar în esență aceeași. A rămas fixația pe putere, bani și sex. La acestea se adaugă lumea digitală, care oferă o ofertă nesfârșită de distragere și risipire. Idolatria modernă nu vrea să îmbuneze sau să cheme zei, ci vrea să-l îmbuneze pe om însuși, ca să-i servească până la capăt pofta de consum.

Convingeți-vă singuri! Epistola către Efeseni analizează fără menajamente această stare a lumii. Pavel nu ar scrie-o azi, în esență, altfel. Și ea arată ieșirea. Și stilul de viață alternativ, care vine literalmente din cer.

Pavel nu a adus o religie nouă. L-a adus pe Hristos și, odată cu El, un om nou. Și libertate de puterile care determină viața, spre o viață nouă.

Conținutul și structura epistolei

Partea 1: Capitolele 1–3 Partea doctrinară (dogmatică)

Secțiunea	Conținut
Poziția de mântuiți dăruită în Hristos – indicativul mântuirii	
Capitolul 1	
Versetele 1–14	Laudă și închinare lui Dumnezeu: Ce plănuiește și face Dumnezeu pentru Sine și ce ne-a dăruit nouă; planul lui Dumnezeu pentru univers: Hristos, Capul peste toate, iar noi, Biserica, trupul Lui.
Versetele 15–23	Ce trebuie să cunoaștem: Mai întâi pe Dumnezeu Însuși, nădejdea, moștenirea lui Dumnezeu în noi și puterea Lui cea mare pentru noi, așa cum a fost în învierea lui Hristos.
Capitolul 2	
Versetele 1–10	Odinioară și acum – mântuirea lui Dumnezeu: De la moartea spirituală la noua poziție de mântuiți în Hristos, în locurile cerești.
Versetele 11–22	Nicio despărțire între iudei și păgâni: Amândoi devin un om nou și un templu.
Capitolul 3	
Versetele 1–13	Slujba deosebită a apostolului neamurilor: Biserica mondială a Noului Testament, „noul” popor al lui Dumnezeu, ca plan veșnic al lui Dumnezeu.
Versetele 14–21	Pentru ce ne rugăm: Mijlocire și laudă pentru puterea Duhului, cunoașterea dragostei lui Isus.
Partea 2: Capitolele 4–6 Partea practică – O viață vrednică	
Viața de zi cu zi a omului nou – imperativul mântuirii	
Capitolul 4	
Versetele 1–16	Îndemn la unitate: Darurile și mădularele trupului și creșterea trupului.
Versetele 17–32	Omul nou: O viață cu totul altfel.
Capitolul 5	

Versetele 1–21	Viața de copii ai lui Dumnezeu: Vorbirea și umblarea ca imitatori ai lui Dumnezeu, în contrast cu lumea.
Versetele 22–33	Hristos și Biserica: Model pentru căsnicia dintre bărbat și femeie.
Capitolul 6	
Versetele 1–9	Părinți și copii – robi și stăpâni.
Versetele 10–24	Armura lui Dumnezeu: Lupta spirituală.

Salutul 1:1-2

Vă scrie Pavel, nu altcineva. Fac lucrul acesta ca apostol, ca slujitor însărcinat direct de Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu și Fiul omului cel proslăvit. Prin voia Lui sunt trimisul Lui. Vă scriu vouă, sfinților și preaiubiților din capitala Efes, și din toată provincia romană Asia. Vă scriu din inima mea. Vouă, care, ca toți ucenicii lui Isus, sunteți sfinți închinați lui Dumnezeu. Credincioși din toată inima. Toți sunteți înrădăcinați și anorați **în Hristos**. Uniți cu El. Legați de El pentru totdeauna. Îmi doresc mult ca Dumnezeu, Tatăl nostru ceresc, și Fiul Său, Domnul nostru Isus Hristos, să ne dăruiască tot mai mult har și pace pentru viața de zi cu zi, din izvorul Lui ceresc care nu seacă niciodată. Zilnic. Până ajungem la țintă.

Bogat dăruți în cer, în Hristos 1:3

Împreună, și cât de des putem, Îl lăudăm pe Dumnezeuul nostru. Pe Tatăl Domnului nostru Isus Hristos. Cu inimi uimite și recunoscătoare vedem că ne-a dăruit deja azi orice binecuvântare duhovnicească posibilă. Tot ce putem primi, savura și trăi ca oameni care au primit har, ne-a dat El. O binecuvântare care ne vine prin Duhul Sfânt și care poate fi trăită numai prin El. Totul ne-a fost dăruit în **lumea cerească**. Acolo unde este Hristos. Încă de acum, în viața de zi cu zi, avem această binecuvântare. Hristos este acasă în slava cerească. Și numai în El ne-a fost dăruită binecuvântarea. Acolo, în lumea cerească. Voi mai vorbi despre asta. **Încă de acum** avem această bogăție de binecuvântări cerești. Și trăim în ea. Curând apoi pe deplin, în slavă vizibilă. Despre toate acestea vreau să vă informez acum mai îndeaproape.

Binecuvântarea în amănunt: Aleși pentru înfiere 1:4-5

Bogăția măreață și nemăsurată de binecuvântări ne-a fost făgăduită încă dinainte de începutul universului. Când încă nu existam niciunul dintre noi. Totul a pornit numai de la El – nu de la noi. Căci El ne-a ales deja înainte de toate timpurile. Pe noi, care credem Evanghelia. Ca să fim mutați sfinți și fără prihană în părtășia dragostei Lui. Ca să trăim cu El sub privirea Lui binevoitoare. Ca preaiubiți și mânați de dragostea Lui, vrem să trăim sfinți și fără prihană. Căci Dumnezeu ne-a rânduit să fim așezați în poziția de fiice și fii împărătești ai lui Dumnezeu. Lucrul acesta l-a făcut Dumnezeu prin Fiul Său. Trebuia să devenim pentru El ca Fiul Său. Cât de prețios este Fiul pentru Tatăl Său, tot atât de prețioși trebuia să devenim noi pentru El. **Pentru Sine Însuși**, pentru inima Lui. Pentru că Se bucură de asta. Pentru că Îi place. Pentru că El este dragostea care se dăruiește. Ne-a primit în părtășia familiei Lui cerești.

Primirea noastră nemeritată ca fii și fiice ale lui Dumnezeu face harul lui Dumnezeu să strălucească în lumina cea mai puternică. Suntem puși spre lauda slavei harului Său. Căci numai prin har am devenit lucrul acesta. El ne-a făcut potriviiți pentru asta în Fiul Său preaiubit. Ne dăruiește aceeași dragoste ca Fiului Său.

Har, răscumpărare, iertare 1:6-8

Dar eram nevrednici. Mai întâi trebuia să se întâmple ceva cu noi. Niciodată nu am fi ajuns de la noi înșine – fără intervenția plină de har a lui Dumnezeu – în părtășia dragostei Lui. Aveam nevoie de răscumpărare! Eram prizonieri și vinovați în păcatele noastre. Răscumpărarea a venit prin sângele lui Isus. Prin moartea Fiului Său preaiubit. Jertfa Lui ne îndepărtează păcatele pentru totdeauna. Așa cum a fost odinioară în Egipt. Sângele mielului de Paște a adus eliberarea pentru Israel. Acum ne-a iertat toate păcatele și toată neascultarea. Pentru că bogăția harului Său este atât de mare. Harul acesta l-a revărsat din belșug. Aveam atâta nevoie de el. Și era nevoie de mult har. Despre aceasta ne-a dăruit pricepere, ca să putem lăuda tare acest har. Așa putem cunoaște harul răscumpărător iar și iar, din nou și tot mai mult. Dar ne-a făcut să știm mult mai mult decât ne-ar fi fost deja de ajuns.

Taina voii Sale 1:9-10

Ca fii și fiice ale Lui, ne-a inițiat chiar și în planul și sfatul Lui veșnic. Vrea să știm ce Și-a propus pentru lumea aceasta și pentru tot universul. Nu a fost un plan de urgență, după ce oamenii au păcătuit și s-au pierdut. Nu, planul acesta veșnic Dumnezeu îl avea cu mult înainte de pierzarea și păcatul nostru, și în ciuda lor. Planul veșnic nu mai este azi o taină pe care o pot cunoaște doar câțiva privilegiați. Nu, toate fiicele și toți fiii Lui sunt inițiați. Adânc în inima Lui găsește o mare plăcere să împlinească un plan minunat de dragoste și binecuvântare pentru lumea aceasta. Vine vremea când toate celelalte vremuri, care i-au determinat și marcat pe oameni, vor fi trecut. Atunci totul va fi umplut și marcat de Hristosul lui Dumnezeu. Din El, Capul, va porni binecuvântarea până la marginile pământului. El va avea conducerea. Va uni în Sine tot ce era despărțit în haos. Va pune totul din nou la locul potrivit. Va aduce laolaltă ce se cuvine să fie împreună. Aceasta înseamnă salvare pentru tot cosmosul. Cerul și pământul le va uni prin prezența Lui vizibilă. Un Eden nou și mai bun, care se întinde peste tot pământul, va face să fie uitat tot ce a fost odată.

Moștenirea noastră în Împărăția veșnică a lui Hristos 1:11-12

În Hristos, ca fii și fiice împărătești ale lui Dumnezeu, am fost numiți și moștenitori ai lui Dumnezeu. Așa cum odinioară celor 12 seminții ale lui Israel le-a revenit prin sorți o parte de moștenire în țara Canaan, tot așa această moștenire mare, cerească, o avere veșnică, ne-a fost dată nouă în Hristos. Suntem rânduiți mai dinainte de Dumnezeu Însuși să trăim această minunată plinătate a vremurilor. Vremea spre care duce totul. Trebuie să fim uniți cu Hristos. Suntem înnobilați să-I împărtășim locul de cinste. Atunci, când El va fi Capul peste toate. În felul acesta Dumnezeu are o bucurie și o plăcere și mai mare decât noi înșine. Lucrul acesta Îi laudă slava și harul încă de acum, dar cu atât mai mult când va veni ziua aceea. Cu adevărat, El Și-a făcut Sieși un dar, aducându-ne la Sine, în Hristos.

Cum a ajuns la noi această veste 1:13-14

Această moștenire am primit-o noi, iudeii, care Îl așteptam deja pe Mesia și nădăjduiam în El. Dar azi lucrul acesta este valabil și pentru voi, neamurile de pe tot pământul. Adevărul despre Dumnezeu cel adevărat și viu l-ați întâlnit în Evanghelie. Aceasta este vestea bună despre salvarea și răscumpărarea în Isus Hristos. Ați primit această Evanghelie și ați crezut-o. Dumnezeu a răspuns credinței voastre. V-a primit ca proprietatea Lui. Și Și-a pecetluit proprietatea în mod obligatoriu. Pecetea aceasta este Duhul Sfânt. El ne-a fost făgăduit deja prin proroci și de Isus. Duhul Sfânt este arvuna cea mai prețioasă și mai sigură a lui Dumnezeu pentru această mare moștenire despre care tocmai am vorbit. Ca și cum Dumnezeu ar avea nevoie să ne garanteze în felul acesta viitorul. Cât de plin de har este El. Este ca un zălog prin care avem azi siguranța că vom fi la Hristos în lumea viitoare. Certitudinea că odată vom intra în moștenirea noastră legitimă ca fii și fiice ale lui Dumnezeu în viața veșnică. Când planul de mântuire, nespus de binevoitor, al lui Dumnezeu se va împlini atunci, aceasta va sluji mai întâi și mai presus de toate cinstei Lui, slavei Lui și propriei Lui plăceri. De la El, prin El și pentru El s-a întâmplat.

Rugăciunea de mijlocire a lui Pavel 1:15-16

Am auzit de credința vie în care trăiți. Și de dragostea pe care o aveți neîmpărțit față de toți sfinții, față de toate fiicele și toți fiii lui Dumnezeu. Mă bucur mult de lucrul acesta și aceasta este și dorința mea pentru toate comunitățile care au luat ființă prin propovăduirea mea. Îi mulțumesc lui Dumnezeu zilnic pentru voi în rugăciunile mele. Mă rog pentru voi, ca și pentru toți ceilalți.

Rugăciune pentru cunoașterea lui Dumnezeu 1:17

Mă rog mai ales ca să-L cunoașteți pe Dumnezeu. Ca El să vă dăruiască prin Duhul să-L cunoașteți **pe El Însuși**. Și să înțelegeți tot mai mult. Cunoașteți-L pe Dumnezeul nostru! Cine și ce este El pentru voi personal. Căci El este Dumnezeul Domnului nostru Isus Hristos, Tatăl slavei. De la El vine planul minunat despre care vorbesc. El este izvorul a tot ce este bun și minunat și ne-a fost dat nemeritat. Pe acest Dumnezeu trebuie să-L cunoaștem mai întâi și mai presus de toate. El este cu totul altfel decât toți zeii pe care i-ați cunoscut. Cunoașteți-L în toată ființa Lui, în bogăția Lui și în slava Lui. Cunoașteți-L mai ales în Isus. El este chipul lui Dumnezeu. Duhul ni-L va descoperi pe Dumnezeu, ne va arăta slava Lui și Îl va face mare pe Cel Veșnic în inimile noastre. Fără Duhul nu-L vom cunoaște pe Dumnezeu. Când Duhul descoperă, este spre bucuria noastră și spre închinarea înaintea lui Dumnezeu.

A cunoaște nădejdea 1:18

Astfel veți fi luminați și veți vedea cu ochii inimii, cu privirea omului dinăuntru, măreția lui Dumnezeu în Hristos. Prin Duhul lui Dumnezeu și prin credință. Vedem atunci limpede la ce ne-a chemat Dumnezeu. Cât de minunată este ținta noastră. Cât de mare este nădejdea noastră. Vom fi uniți cu Hristos, Capul, în lumea cea nouă a lui Dumnezeu. Nu doar noi suntem moștenitorii lui Dumnezeu, ci și lui Dumnezeu Însuși Îi aparține această moștenire. Este averea Lui cu totul personală, ca și cum ar fi și El cineva care primește o moștenire. Și se bucură de ea. Noi, sfinții, fiicele și fiii Lui, suntem moștenirea Lui. Este de-a dreptul o moștenire comună. Uluiitor de mare, față de slava și bogăția lui Dumnezeu, care desăvârșește această moștenire.

Puterea lui Dumnezeu arătată în noi și în Hristos 1:19-20

Mă rog și ca să cunoașteți puterea lui Dumnezeu, care a lucrat în voi și este acolo pentru voi. Puterea și tăria lui Dumnezeu, cu care a chemat universul din nimic la existență, se desfășoară cu putere în noi când vom intra în moștenire și vom trăi în ea pentru totdeauna. Această desfășurare de putere dumnezeiască, pe care Dumnezeu o pune în lucrare pentru noi, s-a văzut deja o dată limpede. A lucrat cu toată măreția puterii ei când Dumnezeu L-a smuls pe Hristosul Său din moartea rușinoasă pe cruce și L-a înviat. Și L-a așezat deasupra tuturor, la dreapta Sa, pe tronul Său, în lumea cerească. Ca om înviat și proslăvit, pe acest cel mai înalt loc de cinste, El triumfă asupra tuturor puterilor și stăpânirilor spirituale ale lumii cerești nevăzute. Ele pretind acest loc pentru ele însele, dar numai unuia I se cuvine: lui Mesia. Lucrul acesta este acum stabilit pentru toate timpurile și va rămâne mereu așa. Puterile rele, vrăjmașe lui Dumnezeu, sunt biruite. Ele tremură înaintea Lui. Hristos este mai mare și totul Îi este supus. Astfel El este Capul, Cărmuitorul și Stăpânitorul peste toate. Încă de acum și, cum am scris deja, odată vizibil pentru toți.

Biserica și Hristos – Capul și trupul uniți pe deplin 1:21-23

Cât de mare și de binecuvântat este – abia îndrăznești să crezi – faptul că Dumnezeu L-a dat Bisericii pe acest Hristos preainălțat drept Cap. Comunitatea credincioșilor, Biserica de pe tot pământul, este trupul Lui. Ca și Cap, Hristos este Cel care poartă de grijă și Ocrotitorul. Amândoi sunt un organism spiritual, real și complet. Vizibil în lume. Mai mult: astfel chiar și Hristos Însuși, în această unire cu Biserica Lui, a ajuns la deplinătate și la plinătate. Hristos, Capul, unit cu Biserica Lui alcătuită din toți ucenicii lui Isus, va umple în această unitate totul, până în fiecare colț al universului, cu slava lui Dumnezeu.

În ce stare ne-a găsit Dumnezeu 2:1-3

Demonstrația de putere a lui Dumnezeu nu devine vizibilă abia în moștenirea voastră viitoare. Era deja necesară la începutul istoriei lui Dumnezeu cu fiecare dintre voi. Căci în relația voastră cu Dumnezeu erați ca **morți**. Întorși de la El, vă trăiați propria viață. Neascultători de El, în multe păcate. Erați despărțiți, ba chiar ca tăiați, de Dumnezeul cel adevărat și viu. Fără Dumnezeu erați la cheremul **stăpânitorului nevăzut al întunericului**. Nu știți lucrul acesta. Credeați că sunteți liberi. Acest domnitor puternic și îngerii lui influențează și domină chiar lumea oamenilor. El își exercită influența asupra fiecărei epoci a istoriei lumii. Îi colonizează pe oameni, ca să-L uitate pe Dumnezeul cel adevărat și să nu-L asculte. Toți eram fii ai neascultării. Iubeam neascultarea și păcatul. Toți făceam parte din această societate departe de Dumnezeu și manipulată de Satana. Pentru faptele noastre suntem totuși noi înșine răspunzători. Oriunde ni s-a ivit ocazia, ne-am trăit din toată inima poftele și patimile păcătoase. Totul în viața noastră se învârtea în jurul felului în care ne puteam realiza pe noi înșine. Am luat tot ce se putea lua. Credeam că suntem liberi și totuși eram prizonieri în păcatele noastre. Respiram duhul lumii, dar eram morți de vii. Aceasta era firea noastră, cu care ne-am născut. În ochii lui Dumnezeu, o asemenea viață nu merita decât mânia Lui.

Dragostea lui Dumnezeu nu poate fi oprită și face posibil imposibilul 2:4-7

Dar acest Dumnezeu ne-a întâmpinat cu totul altfel decât meritam! El este plin de o îndurare de neînțeles față de noi, pentru că – cu totul altfel decât Satana și slujitorii lui și decât toți zeii lumii – El este un Dumnezeu al dragostei! A văzut starea noastră fără ieșire, din care nu ne-am fi putut elibera niciodată singuri. Și nici nu voiam. **Dumnezeu a intervenit – ne-a iubit cu adevărat.** Ne-a eliberat din această pierzare. Ne-a scos din închisoarea păcatului prin dragostea Lui. Căci eram morți spiritual în greșelile noastre. Eram despărțiți și departe de El. Tăiați cu totul de izvorul vieții lui Dumnezeu. Dar Dumnezeu ne-a eliberat din această închisoare a morții. Ne-a smuls de acolo, înviindu-ne și aducându-ne la viață împreună cu Mesia, din moartea Lui de bunăvoie. Atât de puternic a lucrat puterea lui Dumnezeu în Hristos, încât ne-a catapultat împreună cu El în viață. Astfel am intrat într-o relație de viață nouă și reală cu El. Aceasta este adevărata mântuire și eliberare dintr-o pierzare fără ieșire! Soarta noastră era pecetluită, dar bunătatea nesfârșită a lui Dumnezeu face diferența care eliberează. Așa este harul nemeritat! Așa este Dumnezeul nostru! Dar mântuirea este mai mare și ajunge mai departe decât ne-am fi putut închipui vreodată! Dumnezeu ne-a legat atât de strâns de Mesia, încât nu doar am fost înviați cu El din moartea noastră spirituală. Ci ne-am și înălțat cu El în **lumea cerească**, unde El a putut să Se așeze la dreapta lui Dumnezeu. Acolo, în Hristos, putem să ședem împreună cu El și să ne găsim odihna în prezența lui Dumnezeu. Dumnezeu ne-a adus în Hristos la Sine Însuși, la inima Lui. Aceasta este deja realitate. Adevărat în viața noastră de zi cu zi. Știind lucrul acesta, în poziția noastră de fiice și fii împărătești ai lui Dumnezeu, trăim acum pentru Dumnezeu. Astfel suntem mutați în domeniul Biruitorului ceresc. Această poziție nu va mai fi trăită într-o zi doar prin credință. Într-o zi va deveni vizibilă în înviere. Când vom primi un trup nou, de slavă. De pe acest loc ceresc vom intra în lumea nouă a lui Dumnezeu, în Împărăția veșnică a Domnului nostru Isus. Și acolo, în Hristos, vom primi și mai multe daruri ale harului. Dumnezeu este atât de bogat în har și bunătate față de noi! **Pentru azi și pentru mâine.** Harul Lui nu va avea sfârșit față de noi nici în vremurile viitoare și în veșnicie.

Harul nemeritat ne face capodopera lui Dumnezeu 2:8-10

Toată această operațiune de salvare a lui Dumnezeu a fost har nemeritat! Noi n-am contribuit cu nimic. Am putut doar să-L credem pe Dumnezeu și pe Hristos și să ne încredem în El, așa cum am auzit în Evanghelie. **Marea mântuire a lui Dumnezeu este credințioșia Lui, darul Lui și cadoul Lui!** Nu pot sublinia asta îndeajuns! Nici n-am vrut-o atunci, nici n-am realizat ceva cu care Dumnezeu să poată face ceva. Toată lauda și toată cinstea Îi aparțin numai lui Dumnezeu! Acum suntem capodopera Lui, noua Lui creație în Hristos! La început oamenii au fost creați ca să fie roditori și să se înmulțească. Tot așa putem acum și noi, ca oameni noi ai lui Dumnezeu, să înmulțim faptele bune. În ele trebuie să fim roditori. Faptele bune pe care le facem le-a pregătit deja Dumnezeu. Ele stau înaintea picioarelor noastre și așteaptă să fie făcute. Binele pe care ni l-a făcut Dumnezeu îl putem da acum mai departe. Ca oamenii să fie binecuvântați și Dumnezeu să primească cinstea. Numai El!

Cei de aproape și cei de departe – amândoi împăcați și aduși la Dumnezeu 2:11-16

Să nu uitați niciodată de unde ați venit voi, popoarele. Cât de departe erați de Dumnezeu. Din perspectiva lui Israel erați numiți netăierea împrejur. Israel era poporul legământului lui Dumnezeu, dăruit cu pecetea legământului, tăierea împrejur. Trăiați fără așteptarea lui Mesia. Nu aveați nici nădejde în El, nici vreun drept la El. Nu aveați niciun acces la cetățenia lui Israel. Legămintele prin care Dumnezeu S-a legat de poporul Său Israel și făgăduințele mărețe pe care le-a dat poporului Său, care era al Lui, nu erau valabile pentru voi. **Pe scurt: erați pierduți fără nicio nădejde.** Fără o scănteie de nădejde, ba chiar rățăciți fără Dumnezeu cel adevărat al lui Israel în lumea popoarelor, a neamurilor. Voi înșivă nu ați văzut lucrurile așa, dar acesta este adevărul. Dar acum s-a întâmplat ceva neașteptat pentru noi, iudeii, și nemeritat și surprinzător pentru toți. Voi, neamurile, ați fost aduși prin Hristos din depărtarea de Dumnezeu direct în prezența nemijlocită a lui Dumnezeu. Numai prin sângele lui Mesia a devenit posibil lucrul acesta. El este Șalomul nostru! El este pacea dintre noi, Israel, și neamuri. El a dărâmat despărțirea, zidul dintre noi. A făcut lucrul acesta făcându-Se om și scoțând din vigoare legile care formau această despărțire și acest zid. El a vrut să-i unească pe acești doi, pe Israel și pe neamuri, în pace. A vrut chiar să-i creeze în Sine Însuși ca pe un om cu totul nou. **Noi toți împreună am devenit acum acest unic om nou.** Nu contează doar fiecare în parte, ci ceea ce avem împreună. El, Isus, i-a unit pe cei doi într-un singur trup și i-a împăcat unul cu altul. Și i-a împăcat pe amândoi împreună cu Dumnezeu. A făcut pace. Și știți cum a făcut lucrul acesta? Cu ce efort și cu ce preț? Cu crucea cea înfricoșătoare! Prin suferințele Lui pe cruce și prin moartea Lui pe cruce a omorât și a nimicit de-a dreptul această vrăjmășie. Ce stătea între noi și Dumnezeu, a îndepărtat El la cruce.

Vestea aceasta trebuie dusă mai departe 2:17

Cu vestea crucii, El, Mesia, este pe drum în toată lumea prin trimișii Lui și prin Duhul Lui. Toți oamenii trebuie s-o audă. Vouă, celor de departe, adică neamurilor, dar și nouă, iudeilor, celor de aproape, ni se vestește această pace atotcuprinzătoare și împăcarea. **Pace cu Dumnezeu și pace unii cu alții!** Aceasta este vestea Evangheliei.

Suntem invitați – venim cu îndrăzneală înaintea tronului 2:18

Imaginați-vă: Dumnezeu cel întreit, Tatăl, Fiul și Duhul, ne invită pe noi, Israel și neamurile, să venim împreună la El, în prezența Lui cerească. Să ne înfățișăm înaintea feței Dumnezeului veșnic, atotputernic, sfânt și iubitor. Ne apropiem de El prin Isus, prin puterea și călăuzirea Duhului Sfânt. El ne face în stare și ne încurajează să facem lucrul acesta în credință și cu încredere plină de bucurie. Fără nicio frică. Frica îi umplea pe toți cei ce se apropiau de Dumnezeu în templul Lui pământesc. Dar acum El este Tatăl nostru ceresc. El Își iubește fiii și fiicele! Inima Lui ne este deschisă.

O nouă patrie și un nou cămin – o casă nouă 2:19-22

Dar totul s-a întors și spre binele nostru. Voi, neamurile, nu mai sunteți străini, nu mai sunteți fără cămin, nu mai sunteți fără patrie, nu mai sunteți oameni de mână a doua. Am devenit conlocuitori și membri ai casei lui Dumnezeu. Da, acum locuim și împreună cu credincioșii din Israel în casa Lui cerească, ca familia Lui. Dumnezeu cel veșnic a găsit în sfârșit un cămin statornic pe pământ, după care a privit de la început.

Casa este zidită pe această temelie: pe apostolii lui Isus și pe prorocii Lui. Ei au stat la începutul vestirii mântuirii, au fost martori ai învierii și trimiși ai Domnului Isus. Ei au adus Evanghelia și învățătura Domnului nostru Isus Hristos. În această casă, Isus Hristos este piatra din capul unghiului, după care se orientează totul. **El, care ca piatră de boltă garantează stabilitatea.** În El toată casa este perfect aliniată și îmbinată trainic. Deși această casă este deja desăvârșită prin Hristos, ea totuși crește mai departe. Ca un organism viu. Crește ca să fie un templu sfânt în Domnul. În el locuiește nimeni altul decât Dumnezeu cel întreit Însuși. Voi, neamurile, faceți acum și voi parte din el. Cu noi, cei din Israel, a început atunci, la Ierusalim, la Rusalii. Și nu mult după aceea ați devenit și voi pietre vii ale acestei clădiri a lui Dumnezeu. Prin Duhul Sfânt, care ne zidește pe toți împreună ca să fim această locuință a lui Dumnezeu. Împreună am devenit locul unde locuiește Dumnezeu. Odinioară era un templu din pietre. Într-un singur loc. Acum templul Lui se întinde peste tot pământul. Pretutindeni sunt zidite zilnic pietre vii în templul Lui. Zidul despărțitor este dărâmat – acum se zidește templul.

Taina lui Hristos descoperită și vestită de Pavel 3:1-7

Eu, Pavel, vă scriu din captivitate. Dar nu sunt un prizonier al romanilor, chiar dacă așa pare. Sunt și rămân un prizonier al Domnului meu Isus Hristos. El hotărăște totul. Fiecare zi a vieții mele. Pentru voi, neamurile, sunt în închisoare. Din cauza compatrioților mei iudei, cărora li se pare de nesuportat că voi, neamurile, deveniți acum fii și fiice ale lui Dumnezeu. Dar Hristos mi-a încredințat sarcina să vă vestesc harul lui Dumnezeu vouă, care erați prinși în întunericul idolatriei. Nu am născocit eu toate acestea. Mi-au fost descoperite într-un mod supranatural. Această taină despre harul lui Dumnezeu nu mai este acum o taină. V-am descris-o tocmai în câteva cuvinte. Aceasta este taina lui Hristos, care a fost ascunsă tuturor oamenilor. Și nouă, vechiului Său popor Israel. Dar acum Duhul lui Dumnezeu le-a descoperit-o pe deplin apostolilor și prorocilor lui Isus Hristos. Ei o cunosc acum și Îl vestesc deschis pe Hristos și harul Lui. Astfel putem ști cu toții ce era odinioară ascuns în această taină: Că noi, cei dintre neamuri, suntem împreună-moștenitori ai lui Dumnezeu; că noi, cei dintre neamuri, suntem încorporați în trupul lui Hristos, în Biserica Lui; că noi, cei dintre neamuri, avem acum și parte de făgăduințele pe care le-a primit Israel cu mult timp în urmă. Tot ce avem acum în comun, avem numai în Isus Hristos. În El și prin El Dumnezeu ne-a eliberat și ne-a dăruit. **Evanghelia este singura veste de încredere despre taina lui Hristos.** Voi ați primit-o prin credință. Eu sunt un slujitor al acestei Evanghelii și pun totul în joc pentru ea. Este darul harului lui Dumnezeu, un dar nemeritat, că am fost învrednicit să fiu un slujitor al Evangheliei. Pot să fiu așa prin puterea Lui, care lucrează în mine. Vreau să împlinesc cu credincioșie această însărcinare până în ultima mea zi.

Taina a fost descoperită ca să fie vestită întregii lumi 3:8-13

Mă simt cu adevărat cel mai neînsemnat și ultimul dintre sfinți, când mă gândesc la trecutul meu. Nu am de ce să mă mândresc cu această mare însărcinare. **Eu trebuie să vă vestesc vouă, neamurilor, până la marginea lumii, bogăția nepătrunsă a lui Hristos.** Prin propovăduirea mea, cât mai mulți dintre cei ce o aud trebuie să fie luminați cu privire la această taină. Ei trebuie să cunoască felul în care Dumnezeu a dezvăluit-o la vremea Lui. Și o face acum accesibilă tuturor prin Evanghelie. Înainte de toate timpurile era dorul inimii Lui iubitoare. Dar a rămas ascunsă până a venit Hristos. Vine de la Dumnezeu care a creat toate lucrurile. Astfel este limpede, fără nicio îndoială, cu ce Dumnezeu avem de-a face: Nu cu un dumnezeu oarecare, pe care l-au născocit oamenii. Nu, ci cu Cel Veșnic, care nu are început, ci a dat El Însuși tuturor lucrurilor un început. El este autorul acestei taine. Ea privește tot ce a fost creat. El o va umple cu slava Lui. Dumnezeu are ultimul cuvânt. Nu stăpânirile, puterile și căpeteniile lumii cerești nevăzute. Ele vor să pună stăpânire pentru ele pe tot ce a fost creat. Și să-i manipuleze și să-i distrugă pe oameni. Puterile vrăjmașe, nevăzute, sunt și ele făpturi ale lui Dumnezeu și au făcut odinioară parte din familia Lui cerească. Dar multe s-au lepădat de El. Lor li se arată acum, prin Biserica răscumpărată și eliberată, alcătuită din iudei și neamuri, înțelepciunea adâncă a răscumpărării lui Dumnezeu. Fără să știe ce să facă, aceste puteri trebuie să ia act că planul veșnic al lui Dumnezeu, pe care El l-a împlinit în Hristos, Domnul domnilor, nici nu l-au cunoscut, nici nu l-au putut împiedica. Trebuie să privească cum oamenii, care erau prinși în păcate ca și ele, pot acum să-și ia locul în familia lui Dumnezeu. Noi avem în Hristosul înălțat și proslăvit încrederea plină de bucurie și dreptul deplin de a ne înfățișa înaintea acestui Dumnezeu minunat prin credință. La tronul Lui ceresc. El este doar la o îngenunchere distanță de noi, pentru că am fost mutați în lumea cerească. În orice loc ne putem apropia de acest tron – este doar la un pas distanță. Și de lucrul acesta trebuie să ia act puterile. Ele nu mai au voie să intre în prezența Creatorului lor.

Nu vă descurajați din cauza situației mele grele din închisoare și din cauza persecuției. La urma urmei, toate acestea au venit doar pentru că vă vestesc taina și bogăția lui Hristos. Și privilegiul de a vă apropia cu îndrăzneală de

Dumnezeu. Gândiți-vă cât de binecuvântați sunteți prin slujba mea, din cauza căreia sunt aici în lanțuri.

Mijlocire pentru putere spirituală, pentru locuirea lui Hristos în noi și pentru cunoașterea dragostei Lui 3:14-19

În ciuda a tot ce mi se întâmplă, nu încetez să mă rog pentru voi. Pe genunchi, înaintea Tatălui. El, ca și Creator, dă tuturor numele, atât familiilor cerești, îngerilor, cât și nouă, oamenilor. El – ca și Creator – este deasupra tuturor. De aceea El este prima și singura adresă pentru rugăciunile noastre.

Îl rog concret ca voi toți să primiți **puterea** Lui. Atâta putere spirituală, cât de bogat este El în slavă. Fie ca Duhul Lui să facă să curgă neconținut această putere dumnezeiască în omul nostru dinăuntru. Și s-o înmulțească în sufletul nostru.

Astfel **Hristos** poate, prin lucrarea Duhului lui Dumnezeu, **să-Și facă loc** în inimile voastre, în lăuntrul vostru, în gândurile voastre. Neconținut, multe voci și lucruri vor să ocupe spațiul inimii voastre. Lăsați-L să aibă mereu întâietate.

Astfel veți fi înrădăcinați în **dragostea** Lui și ancorați în siguranță. O dragoste primită cu recunoștință, dar și dată mai departe zilnic, care vă sudează laolaltă cu toți sfinții, cu toți cei închinați lui Dumnezeu.

Mai ales împreună, în părtășie, în multe locuri unde se adună ucenicii lui Isus, pricepem lărgimea, lungimea, înălțimea și adâncimea, tot spațiul planului veșnic al lui Dumnezeu. Țineți mereu înaintea ochilor acest plan veșnic al lui Dumnezeu. El este plin de **dragostea lui Hristos**, fără margini și de neasemuit de mare. Dragostea Lui a făcut posibile toate acestea. Această dragoste a lui Hristos este mai mare decât o vom înțelege vreodată. Ea ne poate atinge și impresiona adânc iar și iar și ne poate duce la închinare. Cercetați și iubiți acest plan măreț. Să nu faceți lucrul acesta ar fi o rușine pentru fiicele și fiii lui Dumnezeu. Căci numai așa ajungem plini și umpluți de Hristos și de Dumnezeu Însuși. **Aceasta este încă de acum o bucată de cer pe pământ.**

Toată cinstea Celui Atotputernic, care lucrează în noi – din partea poporului Său 3:20-21

Ce Dumnezeu! Unul care poate face totul. Și încă mult mai mult decât ce gândim și plănuim, nădărdum sau putem cere. Prin puterea Lui care lucrează în noi. Azi și în veșnicie. A Lui să fie toată cinstea și slava. Nu putem decât să recunoaștem cu laudă și să ne închinăm înaintea slavei pe care o ai Tu, Dumnezeule. În mijlocul Bisericii Tale, în casa Ta, unde Ți place să locuiești, acolo Ți aparține toată cinstea și afecțiunea, dragostea și închinarea, în Hristos: azi, mâine și pentru totdeauna și în toate vremurile. Amin.

Aici se încheie prima jumătate a epistolei. A fost vorba despre felul în care Dumnezeu ne-a mântuit și ne-a binecuvântat peste măsură. În a doua jumătate este vorba despre felul în care Dumnezeu ne răstoarnă toată viața. Am devenit oameni noi prin intervenția lui Dumnezeu. Și cum trăiesc oamenii noi, despre asta este vorba în a doua jumătate. Sunt atinse multe domenii ale vieții și sunt puse față în față „înainte” și „după”. Este vorba să trăim ce suntem. Să trăim viața lui Dumnezeu din mântuire și din har. Cu frații mei creștini, cu semenii mei, cu soțul sau soția și cu copiii.

A trăi o unitate plină de dragoste, a o cultiva și a o păstra 4:1-3

Eu, cel înțemnițat în Domnul Isus, vă încurajez ca chemarea minunată a lui Dumnezeu să se oglindească vizibil în viața voastră de zi cu zi. El v-a făcut ce sunteți acum în Hristos. Aceasta am descris-o tocmai în epistola mea. Dumnezeu ne-a chemat prin Evanghelie. Viața voastră trebuie să fie în totul potrivită cu această chemare minunată a lui Dumnezeu. Și aceasta nu înseamnă altceva decât să trăiți așa cum a trăit Isus. Fiți imitatorii Lui. Din asta face parte să aveți în viața voastră împreună un fel de a vă purta unii cu alții care să fie pătruns de **smerenie** și **blândețe** și **îndelungă răbdare**. Nu vă dați mari și nu vă închipuiți nimic despre voi înșivă. Nu răniți pe nimeni, nici prin vorbe, nici prin fapte. Dați-i celui alt timp, dacă e nevoie, să se răzgândească. Puneți-vă în locul lui. Suportați-l pe celălalt cu slăbiciunile și greșelile lui, prin dragostea lui Dumnezeu. **Căci așa face și Dumnezeu însuși cu fiecare dintre noi.**

Este vorba de nimic mai puțin decât de **unitatea** tuturor sfinților. Pe ea a voit-o Dumnezeu și pe ea o iubește. Pe ea v-am descris-o mai înainte. Pe ea a creat-o Duhul lui Dumnezeu. Numai El face posibilă această unitate și o face să poată fi trăită. Dar ea este fragilă și vulnerabilă, de aceea trebuie s-o păstrăm și s-o ocrotim ca pe o **comoară prețioasă**. **Unitatea Duhului** este de fapt comoara lui Dumnezeu. Aceasta este ceea ce dorește inima lui Dumnezeu și ce este ancorat în propria Lui ființă și în planul Lui veșnic. Această unitate ne-a dăruit-o. Ea este unitatea vizibilă, trăită și practică a tuturor fiilor și fiicelor lui Dumnezeu. **Nu este uniformitate sau uniformizare, nu este un eveniment, ci o hotărâre pentru apropiere, coeziunea necondiționată a celor mai diferiți oameni, din toate rasele, păturile sociale și tipurile, în Isus.** De aceea a fi una într-un singur trup merită toată atenția și toată osteneala noastră. Prin legătura păcii trebuie să fim legați laolaltă, ca și cum am fi înlănțuiți unii de alții. Numai așa poate fi păstrată în practică această unitate prețioasă. După această pace trebuie să alergăm, ca să nu ne scape niciodată.

O unitate măreață și formele ei de exprimare 4:4-6

Această unitate a tuturor sfinților, a tuturor ucenicilor, se întemeiază pe o unitate de șapte ori. Ea este mai mare decât noi și totuși facem parte din ea. În ea suntem înrădăcinați. Prin noi devine vizibilă: Un singur trup, omul cel nou, alcătuit din toți fiii și fiicele din toată lumea, creat de Duhul lui Dumnezeu.

Un singur Duh, care unește – nu multe duhuri, care creează despărțiri.

O singură nădejde, care ne îndreaptă și ne unește spre marea, epica țință a lui Dumnezeu.

Un singur Domn Isus Hristos pentru toți, care este mai mare decât toți domnii și cezarii lumii, căruia Îi slujim toți cu bucurie.

O singură credință ne unește, cea care ne-a fost vestită și transmisă prin apostoli și proroci.

Un singur botez este semnul nostru distinctiv, în apă, prin care fiecare ucenic mărturisește înaintea lui Dumnezeu, a oamenilor și a puterilor nevăzute că Hristos a murit și a înviat, și noi împreună cu El.

Un singur Dumnezeu și Tată adevărat și viu al tuturor fiilor și fiicelor lui Dumnezeu, care lucrează în această unitate, care este mai presus de toți, lucrează prin toți și locuiește în toți.

Hristos împarte darurile harului, care slujesc unității 4:7-11

Așa cum mie, lui Pavel, mi-a fost dăruit harul lui Dumnezeu, tot așa fiecăruia care face parte din această unitate a Duhului i-a fost dăruit un har deosebit. Cu acest dar individual al harului, fiecare trebuie să slujească acestei unități. Și să ajute la păstrarea ei. În ciuda tuturor deosebirilor. Pe acesta l-a dăruit Domnul nostru proslăvit Isus fiecărui ucenic, și anume fiecăruia în parte, așa cum l-a împărțit potrivit pentru fiecare în înțelepciunea Lui dumnezeiască.

Așa cum fiecare îl poate purta și îl poate pune în practică.

Aceste daruri pe care Hristos le-a împărțit fiecăruia dintre noi sunt rezultatul triumfului Său măreț. Să nu uitați niciodată că El a dat totul ca să putem primi acest har! Mă gândesc la Psalmul 68, care vorbește despre Domnul ca despre luptătorul puternic, care într-o luptă spirituală urcă și cucerește muntele Basan, Hermonul. Vrajmașii puternici, taurii din Basan, sunt puterile întunericului, despre care am vorbit deja de mai multe ori. Ei sunt biruiți și duși în jos ca prinși de război. Sunt prada Lui. Așa i-a biruit Hristos prin crucea de pe Golgota pe aceste puteri, care vă țineau și pe voi prizonieri. **Hristos este biruitor și S-a suit în triumf în lumea cerească.** Și de acolo S-a coborât prin Duhul Său la Rusalii, în Ierusalim. Cu daruri bogate S-a coborât Duhul lui Hristos, pe care El le-a împărțit și le-a dat trupului Său, Bisericii Sale. Amândouă, suirea Lui și coborârea Lui, sunt marșuri triumfale. S-a coborât pe pământ, la noi, ca să împartă darurile cu o generozitate împărătească, ca luptătorul biruitor. Hristos, care a murit și a înviat din morți, S-a suit la tronul ceresc al lui Dumnezeu, ca să umple totul cu prezența Lui minunată. Fiecare colț al universului, la fel ca viața noastră de zi cu zi, trebuie să fie și va fi umplut de Hristos.

Darurile harului în acțiune – slujire, unitate, cunoaștere, creștere, maturitate, adevăr și dragoste 4:11-16

Oare Hristos, după ce S-a înălțat, Și-a lăsat Biserica de capul ei? Nu, căci El a dat Bisericii Sale oameni ca daruri. Cinci numesc aici. Ei au fost înzestrați și făcuți în stare de El să fie **apostoli, proroci, evangheliști, păstori și învățători**. Slujba și lucrarea lor, cu înzestrarea lor supranaturală, spirituală, slujesc ca toți sfinții, toți ucenicii, să fie pregătiți și în formă pentru slujba lor deosebită. Căci pentru aceasta au primit **toți** darul harului de la Hristos. Fiecare a primit un dar și, odată cu el, o însărcinare. Darul și însărcinarea trebuie să fie recunoscute, încurajate și cerute prin slujba cea de cinci feluri.

Slujba acestor cinci daruri, la fel ca slujba tuturor celor ce fac parte din unitatea Duhului, slujește la zidirea și păstrarea trupului lui Hristos. Câtă vreme suntem pe pământ, acest trup spiritual al lui Hristos are nevoie de lucrarea activă și plină de dăruire și de participarea tuturor părților lui, a mădularelor lui. Suntem deja acum trupul lui Hristos, dar trebuie să-l și trăim în practică. Ținta zidirii și a creșterii este **unirea în credință și în cunoștința Fiului lui Dumnezeu**. Noi toți suntem pe drum, cunoaștem în parte. Uneori suntem neștiutori, ne ținem fără să ne dăm seama de convingeri greșite, nu-L cunoaștem destul de limpede pe Fiul lui Dumnezeu. De aceea avem nevoie de ceilalți, cu darurile lor. Trebuie să creștem **împreună** și să ajungem maturi. La maturitatea deplină a unui om matur. Aceasta este ținta propusă. Această maturitate nu este altceva decât plinătatea lui Hristos.

Pregătirea și creșterea sunt necesare, ca să nu mai fim neîmpliniți ca niște copii. Aceasta înseamnă să nu poți judeca sau evalua nimic din perspectiva lui Dumnezeu. Dacă nu facem progrese în credință, suntem ca o barcă cu pânze care e purtată de vânt încoace și încolo fără cârmă. Vântul învățăturilor și învățătorilor falși ne poate mătura. Aceste învățături false sunt nu rareori chiar o înșelătorie intenționată, născocită ca o rătăcire vicleană, tocmai ca să-i ducă în rătăcire pe cei neîmpliniți. **Așadar, nu mai fiți bebeluși și copii mici!**

Fiți mai degrabă sinceri și țineți-vă de adevăr. Dar cu dragoste unii față de alții și nu ca unii care le știu pe toate. Da, faceți ca tot ce faceți să contribuie ca să creștem spre El, spre Hristos, Capul. Din El, la rândul lui, crește tot trupul, fiind hrănit spiritual din acest centru ceresc. Prin Hristos trupul alcătuit din mulți ucenici este perfect îmbinat și legat. Prin încheieturile spirituale, adică

prin fiecare legătură care aduce hrană, prin mușchi și tendoane, trupul este susținut și hrănit. Fiecare ucenic contribuie la creșterea trupului după harul pe care l-a primit. Sau și nu, dacă păstrează pentru sine harul pe care l-a primit și nu-l dă mai departe. Ce aduce fiecare mădular, fiecare ucenic, în acest trup prin slujba lui, duce la progresul și creșterea întregului. Lucrul acesta nu-l putem vedea direct și în întregime, pentru că se întinde peste tot pământul, dar Dumnezeu îl vede și ține totul în mâna Lui.

Așa cum fiecare trup se zidește singur și se ține în viață, ca să crească, și își face lucrarea, tot așa și trupul lui Hristos, care se zidește singur în dragostea lui Dumnezeu. Lucrul acesta este valabil pentru Biserica de pe tot pământul; ea este singurul trup al lui Hristos. Chiar și atunci când nu-l vedem deloc sau îl vedem doar puțin, pe el și unitatea lui.

Cum arată o viață fără Dumnezeu 4:17-19

Această creștere și dezvoltare poate reuși doar dacă nu mai trăiți ca neamurile din care ați făcut odată parte. Vă implor în Domnul. Ei sunt convinși pe deplin de felul lor fără sens și superficial de a privi viața și resping Evanghelia. Gândirea și mintea lor cu privire la Dumnezeu, și astfel cu privire la ei înșiși, sunt cu totul întunecate. Sunt despărțiți de Dumnezeu, practic morți în păcate, cum am spus deja. Nu cunosc viața cu Dumnezeu, de aceea le lipsește totul. Sunt neștiutori în ce-L privește pe Dumnezeu, și în aceasta sunt tari ca piatra în convingerea lor. Cimentați în părerea lor. Sunt cu totul închiși față de tot ce vine de la Dumnezeu. În urma acestui fapt, mulți dintre ei și-au pierdut orice simțire pentru ce este bun, potrivit, folositor și drept. Ce le rămâne și în ce se realizează pe ei înșiși este desfrânarea fără frâu și pervertirea a tot binele pe care Dumnezeu l-a dăruit la început în creația Lui. Ce a creat Dumnezeu odinioară spre binecuvântare și bucurie este răsucit în necurăție și consumat cu o poftă și o lăcomie nesățioase. Astfel neamurile care trăiesc mai mult sau mai puțin așa se află în lipsă de sens și gol, deznădejde, robie, dependențe și pierzare.

Cum poți trăi altfel? 4:20-24

Dintr-o astfel de viață ne poate scoate doar Dumnezeu. **Este nevoie cu adevărat de o înviere ca să devii un om nou. Lucrul acesta l-a făcut Dumnezeu. În Hristos.** Când L-ați cunoscut pe Hristos, El era exact opusul a ceea ce erați voi. Adevărul pe care l-a vestit Isus este cu totul altul. Cuvintele Lui trebuie să le învățăm și să le facem. Cuvintele și învățăturile Lui v-au fost vestite în Asia Mică. Ele duc într-o viață cu totul diferită. Viața noastră veche, cea a neamurilor, ține de **omul nostru cel vechi**. Pe acesta l-am lepădat și l-am dezbrăcat ca pe o haină veche, purtată și murdară. Acest om vechi se strică precum o marfă trecătoare, prin toate poftele înșelătoare în care trăiește. El culege deja ce seamănă. Devine ceea ce cinstește și adoră. Voi însă sunteți înnoiți și înviorați neconținut prin Duhul lui Dumnezeu în gândirea voastră și în toată atitudinea voastră față de viață. Prin părtășia voastră unii cu alții și prin Cuvântul lui Hristos. Ca să trăiți ca **oameni noi**. Din lăuntru vă hotărâți acum pentru bine. Din convingere. Căci v-ați îmbrăcat cu omul cel nou ca într-o haină nouă, pe care o pot vedea toți. **Acest om nou este creat de Dumnezeu.** Numai de aceea acest om nou trăiește așa cum se potrivește în totul cu ființa proprie a lui Dumnezeu. Adică cu **adevărul, neprihănirea și sfințenia** Lui.

Cum arată viața cea nouă 4:25-32

Faptul că Dumnezeu ne-a înnoit viața atât de radical se vede în lucruri, situații și fapte mici și mari. **Minciuna** nu mai trebuie să existe. Spuneți-i întotdeauna **adevărul** aproapelui vostru și nu vă prefaceți unii față de alții. Doar suntem legați organic unii de alții, ca mădulele unui trup! Ca frați și surori în credință. Când vă mâniați pe alții, aveți mare grijă să nu păcătuiți. **Mânia** este o emoție firească, omenească. Dar adesea, dacă nu chiar de cele mai multe ori, mânia noastră este păcătoasă, pentru că este prea violentă, exagerată și, tocmai, nejustificată. Dacă v-ați mâniat pe aproapele vostru în fața lui, așa cum n-ar fi trebuit să fie, căutați neapărat cea mai apropiată ocazie să lămuriți lucrul acesta și să vă împăcați. Dacă nu faceți așa, îi deschideți diavolului loc și îi dați posibilitatea să semene amărăciune și, iarăși, și mai multă mânie păcătoasă. Nici **furtul** nu mai trebuie să existe. În loc să v-o faceți ușoară și să luați ceva, munciți pentru el și câștigați-l. Așa nu vă folosiți mâinile ca să furați. Dimpotrivă: folosiți-le ca să dați celor ce au mare nevoie și suferă lipsuri. Aveți grijă și **cum vorbiți** și ce spuneți. Omul nou se deosebește prin faptul că nu spune cuvinte stricate, urâte și care rănesc sau lipsite de dragoste. Spuneți mai degrabă cuvinte bune, care dau curaj și care fac mare harul lui Dumnezeu pentru cei ce le aud.

Când faceți, spuneți sau gândiți ceva ca omul vostru cel vechi, atunci Îl întristați și **Îl jigniți pe Duhul Sfânt** al lui Dumnezeu. Căci El locuiește în noi și vrea să ne ajute să trăim ca oameni noi. El este **pecetea lui Dumnezeu** pe noi. El este siguranța și garanția noastră că vom ajunge la ziua răscumpărării – când vom intra în moștenire. Acest Duh Sfânt este foarte sensibil când este vorba de păcate. Mai mult decât credem uneori. Este cu adevărat trist când facem, chiar în prezența Lui nemijlocită, exact ce vrea El să îndepărteze din viața noastră. De aceea să trăim viața Lui, pe care ne-a dăruit-o în omul cel nou. Trebuie să devenim ce suntem! Duhul ne face în stare!

Viața oamenilor vechi între ei este adesea plină de amărăciune, de furie și mânie, de țipete și de vorbe de ocară unii împotriva altora. Este pur și simplu răutăcioasă. Fiți acum cu totul altfel unii față de alții. Și față de ei. **Fiți buni, arătați-vă compasiunea și fiți delicați când alții trec prin suferință și pierderi. Fiți acum oricând gata să iertați și să arătați har când vi se face o nedreptate.** Acesta este cel mai mare lucru pe care îl puteți face, pentru că și Dumnezeu v-a iertat totul prin Hristos. Voi înșivă nu ați putut repara nimic

înaintea lui Dumnezeu și erați cu totul dependenți de iertarea plină de har a lui Dumnezeu, cum am spus deja. Acesta este cel mai mare lucru care v-a fost dăruit: harul Lui.

Ce bine ar fi dacă s-ar spune despre un creștin: Leit Tatăl – leit Isus 5:1-2

Sunteți iubiți de Dumnezeu! Sunteți copiii Lui! Aveți viața Lui veșnică în voi. Inima Lui bate în voi: **Trebuie și puteți să fiți imitatorii Dumnezeului și Tatălui nostru ceresc.** Lucrul acesta se vede mai ales în dragostea lui Dumnezeu. Să trăim în dragoste. Felul în care ne purtăm unii cu alții și motivul pentru tot ce facem să fie dragostea. Din dragoste pentru noi, Isus Hristos S-a dat pentru noi la moarte, ca jertfă în locul nostru. Niciodată n-a existat o dragoste mai mare. Această jertfă a dragostei este ceea ce Îi place lui Dumnezeu. Lucrarea vieții Lui a fost o jertfă deplină pentru Dumnezeu. Ea L-a cinstit, L-a proslăvit și L-a bucurat pe Dumnezeu peste măsură. Așa trebuie și poate să fie și la noi!

Sexualitatea din două perspective 5:3-10

Ajung acum să vorbesc despre ceva ce este răspândit în societatea noastră, la voi în Efes, dar și în toată lumea: **Sexul liber, desfrânarea sexuală, pornografia și lăcomia**. Refuzați-le cu totul. Chiar și în gânduri! Și în conversațiile voastre. Această trăire liberă a sexualității nu are nimic de-a face cu dragostea care se dă și se dăruiește, despre care tocmai am vorbit. Este exact opusul. Aici oamenii devin victime. Nici măcar să glumiți sau să faceți bancuri despre acest fel de sexualitate, ba chiar și doar să vorbiți despre el, nu se potrivește cu sfinții și cu oamenii închinați lui Dumnezeu. Alungați orice gând și toate cuvintele despre aceasta, ca să nu vă mai ajungă din urmă niciodată această viață goală și fără sens. Umorul și glumele fine nu sunt păcat, dar bancurile murdare despre lucruri rușinoase și flecăreala nechibzuită, goală și superficială nu se potrivesc cu Împărăția lui Dumnezeu. Din inimile și gândurile voastre să iasă mulțumire, nimic altceva decât recunoștință. **Vorbiți despre lucrurile pentru care Îi puteți mulțumi lui Dumnezeu. Și apoi chiar faceți-o!**

Trebuie să recunoașteți și să țineți tare: Oamenii care au sex liber, în afara legământului căsniciei dintre bărbat și femeie sau fără el, nu vor intra niciodată în Împărăția lui Dumnezeu și a Domnului Isus fără întoarcere și pocăință. Ei se lasă în voia poftei lor sexuale și trăiesc în ea ca și cum ar fi idolul lor, căruia i se închină. Ei – spre deosebire de voi – nu vor avea nicio moștenire în viitorul lui Dumnezeu. Așadar, în privința aceasta nu vă lăsați abătuți de la această poziție limpede a lui Dumnezeu, ca și cum toate acestea n-ar fi chiar așa de grave și de luat în serios. Ei cred că sunt luminați și în lumină. Susțin că nu trebuie să-ți controlezi pofta, ci s-o trăiești și să te realizezi pe tine însuși. Dar aceasta este o minciună. **Oamenii se înșală singuri**. Căci lucrul acesta n-a fost niciodată gândit așa de Dumnezeu.

Sexualitatea, ca dar al lui Dumnezeu, este minunată și sfântă și dăruită pentru căsnicie. Dar cine își urmează fără frâu pofta sexuală este neascultător cu totul. Va simți încă în viața lui cât de goală și de singuratică este o astfel de viață, când nu trăiești dragostea în angajament și credincioșie. **La sfârșit, mânia sfântă și dreaptă a lui Dumnezeu va veni peste ei. Noi vom putea atunci să intrăm în moștenirea noastră în slava lui Dumnezeu și a domniei Lui ca Împărat.**

Așadar, nu faceți parte dintre acești oameni. Și nu le împărtășiți și nu le sprijiniți părerea și concepția despre viață. Vremea când trăiați exact la fel s-a încheiat de-a binelea pentru voi. Nu mai sunteți în întuneric. Voi – și nu ei – sunteți acum mutați în lumina cerească a lui Hristos. Trăiți acum și așa. Ca unii care văd, și cu totul altfel decât acești oameni. Refuzați purtarea lor. Lumina cerească produce tot mai multă roadă în viața noastră: bunătate, neprihănire și adevăr. **Acum întrebați ce Îi place Domnului. Nu întrebați mai întâi ce vă place vouă sau oamenilor din jurul vostru.**

Recăderea este posibilă – și un drum înapoi în lumina lui Dumnezeu 5:11-14

Dacă cineva dintre voi recade în astfel de fapte, nu vă faceți una cu aceste lucrări neroditoare ale întinericului, învăluindu-le în tăcere sau doar tolerându-le. Aveți curajul să numiți aceste lucruri limpede pe nume. Ce face ei în ascuns este atât de rușinos, încât nici nu se poate vorbi despre asta. Și când osândiți aceste fapte, nu pentru că aceasta ar fi părerea voastră personală, ci pentru că este poziția și adevărul lui Dumnezeu. Lumina Lui sfântă dă pe față natura acestor fapte nesfinte. Atrageți-le atenția că le vor face rău cu siguranță. Dacă vreunul dintre voi ar aluneca în această viață veche, strigați-i stăruitor cuvintele cunoscute: **Deșteaptă-te**, din somnul tău spiritual și din starea ta de amorțeală. Scoală-te din morți, pentru că trăiești ca aceia care nu-L cunosc pe Dumnezeu. **Atunci Hristos te va lumina din nou** și vei vedea unde este locul tău ca și copil al lui Dumnezeu.

Pericole peste tot – învață-ne să ne numărăm zilele 5:15-17

Vedeți că pericolele pândesc peste tot pentru noi, copiii lui Dumnezeu. Uitați-vă cu atenție cum trăiți. Ca și creștini, nu trăiți fără să vă gândiți, naiv sau superficial. Trăiți ca unii care sunt înțelepți, care se cercetează pe ei înșiși și tot ce le iese în cale în lumina adevărului lui Dumnezeu. Căci vremea noastră este rea. Nu trăim într-o zonă neutră, ci printre oameni, într-o societate care este departe de Dumnezeu. Ea vrea să fim iarăși ai ei. Răscumpărați vremea care v-a rămas. Dați-vă seama că zilele vieții noastre sunt numărate și au un sfârșit. Voia Domnului și Stăpânului nostru Hristos este singurul lucru care contează. Numai împlinind voia Lui putem răscumpăra vremea.

Umplerea cu Duhul în lauda comună adusă lui Dumnezeu 5:18-21

Nu vă îmbătați și nu vă amețiți cu alcool. Nici atunci când vă adunați pentru mesele voastre ale Domnului. Prin aceasta se întâmplă adesea păcatele despre care am vorbit. Cine se îmbată devine fără frâu și își pierde trezvia și stăpânirea de sine. Sau devine obosit, pasiv și inactiv. Lăsați-vă mai degrabă umpluți de Duhul lui Dumnezeu când vă adunați. **Vorbiți despre bogăția și Cuvântul lui Hristos.** Da, lăsați-vă îndemnați și umpluți unii pe alții, reciproc, prin Duhul, cântând și aducând laudă împreună Domnului din toată inima. Și cântați la instrumentele voastre. **Lauda din psalmi și cântări duhovnicești să ne umple de Hristos și de bucuria cerului.** Da, aduceți totdeauna, cu orice prilej, în inimile voastre, dar și cu voce tare, mulțumiri Dumnezeului nostru în Numele lui Isus. Acesta este, de fapt, singurul răspuns vrednic, când ai cunoscut harul lui Dumnezeu și îl trăiești zilnic. Fiți cu toții în aceasta **supuși** unii altora în frica lui Hristos, așa cum Îi sunteți supuși lui Hristos. Nu vă înălțați unii peste alții. Nu vă impuneți voia proprie. Socotiți-l pe celălalt mai presus de voi înșivă.

Dragostea lui Dumnezeu: Hristos și Biserica Lui – Capul și trupul – soțul și soția – respect și dragoste 5:22-33

Voi, femeilor, fiți supuse soților voștri, înaintea Domnului. Căci capul în acest legământ al căsniciei este bărbatul, așa cum Mesia este Capul Bisericii, soția Lui, și al trupului Său. Mesia este Mântuitorul trupului Său, adică al Bisericii Sale, care este alcătuită din toți ucenicii. Așa cum Biserica este supusă lui Hristos, Capul ei, tot așa sunt și soțiile supuse soților lor. Prin unirea cu Hristos, Biserica este binecuvântată. Tot așa unitatea căsniciei voastre trebuie să fie o binecuvântare pentru soții.

Voi, soților, aceasta nu înseamnă că stăpâniți peste soțiile voastre ca un stăpân peste robii lui sau ca stăpânitorii peste supușii lor. Nu, iubiți-vă soțiile exact așa cum Mesia a iubit Biserica Sa și S-a dat cu totul pentru ea. Până la moarte. Atât de departe a mers. **Atât de mare a fost dragostea Lui.** A avut ținta s-o sfințească pe deplin, scoțând-o din mizeria ei și atrăgând-o la Sine. A făcut din ea ceva deosebit, sfințind-o. A trebuit s-o curețe de toată murdăria păcatului, spălând-o cu apa Cuvântului Evangheliei. Face lucrul acesta și acum, neconținut, și în fiecare zi se arată în aceasta dragostea Lui statornică. Vrea să-și înfățișeze înaintea Lui, Mirele, mireasa preaiubită, în toată frumusețea și slava pe care i le-a dat. **La ea nu mai este nimic care să amintească de unde a venit odinioară. Ea este acum mireasa lui Hristos, sfântă și fără prihană.**

De ce vă scriu lucrul acesta? Pentru că voi, soților, sunteți datori și obligați să vă iubiți și să vă îngrijiți soțiile tot așa ca propriile voastre trupuri. Unitatea căsniciei voastre merge atât de departe, încât ar fi ca și cum v-ați iubi propriul trup, ba chiar pe voi înșivă, când vă iubiți soțiile. Și aceasta fără gânduri ascunse egoiste. Ar fi absurd să nu faceți lucrul acesta, căci nimeni nu-și urăște niciodată propriul trup. Îl îngrijește și îl hrănește, cum face și Mesia cu Biserica Sa. Căci noi suntem mădulare ale trupului Său. Moise scrie la început cum a gândit Dumnezeu nașterea unei relații de căsnicie: Bărbatul își va lăsa tatăl și mama, va deveni cu totul independent și nu va mai depinde de ei. Se va uni cu soția lui într-o unitate nouă. Acești doi vor deveni un singur trup. Aceasta este cu adevărat o taină mare, de care te poți minuna iar și iar, când doi oameni se unesc în felul acesta. **Ce este și mai mare: Exact lucrul acesta este valabil chiar și pentru Hristos și Biserica Lui.** De aceea, având în vedere aceste modele reale și adânci, fiecare dintre voi, bărbaților,

să-și iubească soția ca pe sine însuși. Soția să-și respecte soțul. **Dragostea și respectul să vă determine căsnicia în fiecare zi** și s-o păzească în felul acesta. Numai așa vă puteți dezvolta pe deplin și puteți fi o binecuvântare în ceea ce v-a dăruit Dumnezeu. Un mod mai bun de a modela căsnicia nu există!

Părinți și copii 6:1-4

Nu le scriu doar adulților. Dumnezeu vorbește și copiilor. Ascultați de părinții voștri în Domnul. Lucrul acesta este bun și drept, chiar dacă uneori este greu și chiar dacă și părinții fac greșeli. Moise a închinat copiilor una dintre cele Zece Porunci. Este singura cu o făgăduință: Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, ca să-ți fie bine și să trăiești multă vreme pe pământ. Credeți Cuvântul Lui și faceți ce spune Dumnezeu! Voi, taților, fiți iubitori și sensibili în creșterea copiilor voștri, ca să asculte cu plăcere. Interesați-vă de ei. Arătați-vă și dovediți-vă dragostea! Nu-i descurajați prin severitate și pretenții exagerate! Când se răzvrătesc împotriva voastră, s-ar putea să fie din cauza voastră. Fiți modele! Educați-i spre o gândire și o purtare bună, așa cum Îi place Domnului.

Ca rob, a-l plăcea Stăpânului ceresc 6:5-8

Voi, robilor în Hristos, ascultați de stăpânii voștri pământești, cu toată dăruirea. Fără să puneți totul la îndoială sau să criticați, și anume așa cum ascultați de Hristos. Dar să nu vreți să le plăceți stăpânilor voștri credincioși sau necredincioși ca să le câștigați lauda. Ascultați de ei ca robi ai lui Hristos, care fac voia lui Dumnezeu cu plăcere și din inimă. Slujiți și ascultați deci de bunăvoie și cu o motivație bună, ca și cum ar fi direct pentru Domnul și nu pentru oameni. Să nu uitați niciodată că nu faceți lucrul acesta degeaba. Merită. Domnul va răsplăti tot binele pe care îl facem. Uneori în vremea aceasta, dar sigur atunci când vom intra în moștenirea noastră în slava lumii noi. Lucrul acesta este valabil, desigur, pentru toți ucenicii.

Stăpânul pământesc și Stăpânul ceresc 6:9

Voi, stăpânilor credincioși și proprietari de robi: Și voi să le faceți bine robilor voștri. Încetați să-i amenințați neconținut cu pedepse. Imaginați-vă doar că îi amenințați pe nedrept, în timp ce ei Îl au pe marele lor Domn și Stăpân în cer, care ține cu ei. Și pe deasupra, El este de fapt și Domnul și Stăpânul vostru. El nu Se uită nici la fața omului, nici la statutul social. Înaintea Lui nimeni nu are mai multe drepturi sau mai mult har decât altul. Așadar, nu amenințați, cu atât mai puțin pe frați.

Război până la capăt: Întăriți-vă 6:10

Mă apropii încet de încheiere. Vreau să vă pregătesc cu tărie pentru conflictul spiritual în care ne aflăm în fiecare zi. Spiritual suntem în stare de război, până când Împărăția lui Dumnezeu va veni în mod vizibil. Să nu uitați niciodată lucrul acesta și nici să nu vă mirați de el. De aceea vă chem mai întâi, ca luptători ai lui Hristos, să vă întăriți în Domnul. **Întăriți-vă în puterea tăriei Lui celei mari**, despre care am vorbit deja de mai multe ori. Această putere stă la dispoziție, chiar dacă de cele mai multe ori este trăită discret, fără spectacol și chiar într-o slăbiciune simțită.

Echipați pentru un război spiritual 6:11-12

Îmbrăcați-vă cu toată armura lui Dumnezeu, cu care vrea să ne echipeze. Avem nevoie de ea ca să ne împotrivim uneltirilor, vicleniilor și șiretlicurilor diavolului. Cu ele ne atacă neconținut pe noi, pe toți fiii și fiicele lui Dumnezeu. Biserica este prima lui țintă de atac, deși el este deja biruit de Hristos. **Dar fără armura lui Dumnezeu am pierdut deja înainte să începă lupta.** Lupta noastră nu este împotriva oamenilor, ci împotriva puterilor rele și vrăjmașe ale lumii nevăzute. Există oștiri întregi de ființe vrăjmașe, în ranguri diferite, în care au fost create odinioară de Dumnezeu. Dar s-au răzvrătit împotriva Creatorului lor sub conducerea diavolului și vor acum să distrugă tot ce a creat Dumnezeu în Hristos. Sunt căpetenii și stăpânitori ai întunericului lumii. În întunericul spiritual, păcătos, sunt ele acasă. Puteri spirituale ale răutății, care nu au în minte decât rău împotriva noastră. De aceea vă spun încă o dată să vă îmbrăcați cu toată armura lui Dumnezeu și să nu luați doar câteva piese. Există zile rele în viața noastră, când aceste puteri încearcă în mod deosebit. Atunci trebuie și putem să ne împotrivim în puterea lui Hristos. Când asemenea bătălii s-au terminat iarăși, trebuie însă să avem grijă să nu devenim nepăsători. Atunci rămânem tari în picioare, ca să nu fim luați deodată prin surprindere într-o perioadă mai liniștită.

Armura în amănunt 6:13-17

Armura lui Dumnezeu formează un întreg și este alcătuită din diferite piese. Care sunt toate legate între ele. De fapt, armura este alcătuită din tot ce v-am scris deja în această epistolă. **Brâul** de la mijloc înseamnă **adevărul** despre Dumnezeu, despre Hristos și despre ce a făcut El. Dar el este și sinceritatea și adevărul practic din viața noastră, cum v-am spus deja. **Platoșa** înseamnă **neprihănirea** lui Dumnezeu, cu care suntem îmbrăcați, ca unii pe care Dumnezeu i-a socotit neprihăniți. Dar noi și trăim neprihănirea lui Dumnezeu și facem ce se potrivește cu El. **Încălțăminte** trainică, pentru orice teren, arată disponibilitatea și râvna noastră de a duce mai departe **Evangelia** păcii, pe care noi înșine am putut s-o primim, la cei ce sunt încă în captivitatea puterilor rele. **Scutul** înseamnă **credința** și încrederea pe care o avem în Dumnezeul nostru în toate situațiile vieții, pentru că El poate ajuta întotdeauna. Prin credință suntem mântuiți, dar cel neprihănit trăiește și neconținut prin credință. Numai așa suntem în stare să respingem și să stingem săgețile aprinse și pline de răutate ale celui rău. De aceasta ține și să ne ocrotim capul cu **coiful**, care vorbește despre **mântuire**. Ca gândirea, auzul și văzul să rămână nevătămate. Mântuirea este a noastră: Suntem mântuiți, suntem mântuiți zilnic și odată vom fi aduși mântuiți în Împărăția Lui, în ziua răscumpărării. Această certitudine să nu ne-o fure nimeni.

Apărați-vă cu **sabia Duhului**, care este **Cuvântul lui Dumnezeu**. Dar mergeți și înainte în luptă. Această armă este vorbirea lui Dumnezeu Însuși, Cuvântul lui Dumnezeu, care este folosit viu și ținut prin Duhul. Priviți la Isus, care în aceasta este marele nostru model.

Încă o armă: Rugăciune și cerere stăruitoare 6:18-20

Încă o armă trebuie să apucați. Poate cea mai importantă. Rugați-vă în orice vreme, cu rugăciuni și cereri stăruitoare. Mânați de Duhul lui Dumnezeu. Singuri și împreună. Cu voce tare și în șoaptă. **Nici nu vă puteți ruga îndeajuns sau prea mult.** Stăruiți în rugăciune și în cereri, și anume pentru toți sfinții și pentru grijile și nevoile lor. Dar faceți lucrul acesta și pentru mine, ca să pot vesti vestea bună pe înțeles, cu cuvinte potrivite și nimerite. Și ca să fiu curajos. Căci trebuie și vreau să vestesc pretutindeni taina Evangheliei, pe care v-am descris-o în această epistolă. Pentru aceasta sunt trimis, chiar dacă acum stau în lanțuri în închisoare. Pentru mine este important să primesc ajutorul Domnului prin mijlocirea voastră, pentru că sunt un vorbitor slab.

Cuvinte de încheiere 6:21-24

Această epistolă v-o va aduce Tihic, fratele preaiubit și slujitorul meu credincios în Domnul. El vă va putea povesti despre împrejurările mele. Trebuie să știți cum îmi merge. Atunci vă veți putea ruga pentru mine și veți fi mângâiați.

Tuturor fraților și surorilor în credință le doresc tot mai mult pacea și dragostea lui Dumnezeu, în încrederea în El, Dumnezeul și Tatăl nostru, și în Domnul nostru Isus Hristos.

Harul lui Dumnezeu îl doresc tuturor celor ce Îl iubesc cu adevărat pe Domnul nostru Isus Hristos! Celor ce rămân la El, făcând ce spune El. Și mărturisindu-L înaintea oamenilor.